

ΜΗ Μ' ΑΦΗΣΕΙΣ ΠΟΤΕ

10/1/2018

της Γεωργίας Τσούρου

Η σχεδόν τρίχρονη κόρη μου γύρισε προχθές από το παιδικό σταθμό και μου ανακοίνωσε πως το αγαπημένο της τραγούδι ονομάζεται **«Το ζεστό καλοκαίρι»**. Ποιο είναι αυτό το τραγούδι; Υπάρχει πραγματικά ή το φαντάστηκε; Στο youtube να το βρω δεν υπάρχει και όποια ρώτησα δεν το γνωρίζει. Στο μεταξύ με κοιτάει με τα στρογγυλά της πράσινα μάτια απογοητευμένη και δεν μπορεί να καταλάβει πώς φτάσαμε στο σημείο να αγνοώ εντελώς, κάτι τόσο σημαντικό για την ίδια, γιατί δεν της το τραγουδάω λοιπόν αφού μου ξεκαθάρισε πως είναι το αγαπημένο της;

Πίσω από τις κλειστές πόρτες των σχολικών τους αιθουσών – από τον παιδικό σταθμό και το νηπιαγωγείο έως το λύκειο – τα παιδιά μας ζουν μια ζωή άγνωστη σε εμάς. Αυτά τα πλάσματα που δημιουργήθηκαν από εμάς και για μήνες, αν όχι χρόνια ολόκληρα, μετά τη γέννησή τους ήμασταν σε θέση λεπτό προς λεπτό να πούμε πώς περνούν την ημέρα τους, ξαφνικά μας χαιρετούν ανεβαίνοντας στο σχολικό ή μπαίνοντας στο προαύλιο και χάνονται για το επόμενο οκτώωρο. Ο μόνος λόγος για

τον οποίο ανεχόμαστε την κατάσταση αυτή είναι η πίστη ότι δάσκαλοι και καθηγητές μας τα φροντίζουν, ότι τα αγαπούν και τα προσέχουν έως να γυρίσουν σπίτι τους, ότι εκεί που πάνε μαθαίνουν πράγματα που θα τους χρησιμεύσουν για να φτιάξουν μια υπέροχη ζωή και ότι, κυρίως, περνούν καλά ανάμεσα σε συμμαθητές και φίλους. Οποιοδήποτε αντίθετο σενάριο είναι μόνο εφιαλτικό.

Στο Hailsam, το σχολείο που βρίσκεται στο επίκεντρο της ιστορίας του **«ΜΗ Μ' ΑΦΗΣΕΙΣ ΠΟΤΕ»**, το εφιαλτικό αυτό σενάριο είναι η μοναδική πραγματικότητα των εσώκλειστων μαθητών. Τα παιδιά περνούν τις ώρες τους με απροσδιόριστου περιεχομένου μαθήματα καλλιτεχνικών και «δημιουργικότητας», δεν διδάσκονται τίποτε χρήσιμο για την μελλοντική τους ζωή, διότι δεν πρόκειται να έχουν και πολύ ζωή μετά την αποφοίτηση. Ενθαρρύνονται να προσέχουν την φυσική τους κατάσταση μέσω αθλοπαιδιών και άσκησης, και αφήνονται να κάνουν άφοβα σεξ μεταξύ τους - όταν μπουκ στην εφηβεία - διότι το σεξ προάγει την καλή υγεία κάποιων από τα ζωτικά τους όργανα και αποτελεί έναν ευχάριστο τρόπο να περνά η ώρα. Στο σχολείο αυτό τα παιδιά είναι όλα ορφανά από γονείς και σχεδόν μηχανικά, αγαπούν το ένα το άλλο προκειμένου να αντέξουν, και να πιστέψουν πως αυτό που ζουν είναι το φυσιολογικό. Η μικρή Κάθυ, η αφηγήτρια, έχει έναν κρυμμένο θησαυρό: Μια κασέτα της **Judy Bridgewater** με τίτλο **Songs After Dark**, από την οποία ακούει ξανά και ξανά το κομμάτι **«Never let me go»**, πλάθοντας με την εννιάχρονη φαντασία της την εικόνα μιας μάνας που κρατάει το μωρό της στην αγκαλιά και του ψιθυρίζει ξανά και ξανά «μη μ' αφήσεις ποτέ». Αν αυτή η εικόνα σας ραγίζει την καρδιά, θα συστήσω ψυχραιμία, διότι δεν έχετε ακόμα φτάσει ούτε στα μισά του βιβλίου.

«Λικνιζόμουν αργά τον ρυθμό του τραγουδιού, κρατώντας ένα φανταστικό μωρό στο στήθος μου. Πράγματι, το έκανε ακόμα πιο αμήχανο το γεγονός ότι είχα πάρει ένα μαξιλάρι, ήταν δήθεν το μωρό, και χόρευα αργά με τα μάτια κλειστά, τραγουδώντας σιγανά κάθε φορά που ακούγονται εκείνοι οι στίχοι «Oh baby, baby, never let me go...». Το τραγούδι είχε σχεδόν τελειώσει, όταν κάτι με έκανε να αντιληφθώ πως δεν ήμουν μόνη και ανοίγοντας τα μάτια μου, βρέθηκα να κοιτάζω τη Μαντάμ στο πλαίσιο της πόρτας. Πάγωσα από το σοκ.

Αμέσως μετά άρχισα να αισθάνομαι ένα νέο είδος φόβου, επειδή διέκρινα πως υπήρχε κάτι το περίεργο στην όλη κατάσταση. Η Μαντάμ δεν είχε περάσει το κατώφλι. Στεκόταν έξω στο διάδρομο, ακίνητη, το κεφάλι της γερτό, στο πλάι ώστε να βλέπει τι έκανα μέσα στο δωμάτιο. Και το πιο παράξενο ήταν πως έκλαιγε.»

Οι παραμυθένιοι κόσμοι που πλάθουν τα παιδιά, η φαντασία, οι συμμαχίες και οι έχθρες που κρατούν όσο το απόγευμα μιας σχολικής ημέρας, τα πολύτιμα αντικείμενα που γίνονται αποκούμπι και αντικείμενο φθόνου, κι ύστερα η εφηβεία με τις αναζητήσεις και τα ακλόνητα πιστεύω της, έχουν όλα θέση στην διήγηση του βραβευμένου με Νόμπελ (2017) **Καζούο Ισιγκούρο**, κεντημένα με την λεπτή βελόνα του τρόμου. Τα παιδιά του Hailsam είναι πλάσματα που δημιουργήθηκαν για να προσφέρουν τα ζωτικά τους όργανα, όταν τους ζητηθεί, στους «φυσιολογικούς» ανθρώπους του έξω κόσμου, όσες φορές χρειαστεί έως ότου «καταλήξουν». Τα παιδιά «είναι και δεν είναι ενημερωμένα» για την μοίρα τους αυτή και περνούν μέσα στις αίθουσές του και ύστερα έξω από αυτές μια απόλυτα ψυχραιμη ζωή, κυνικά αποδεχόμενα τον σκοπό για τον οποίο πλάστηκαν.

Πίσω στην δική μας πραγματικότητα, τα νήπια πλάθουν ιστορίες άσχετες με το τι πραγματικά τους συνέβη στο σχολείο και οι έφηβοι είναι συχνά αμίλητοι και μυστικοπαθείς, τα χρόνια περνούν και οι ώρες της πολύτιμης ζωής τους, που μας μένουν για πάντα ξένες, στοιβάζονται με γεωμετρική πρόοδο. Στην πραγματικότητα του Hailsam η αφηγήτρια Κάθου και οι δυο καλύτεροί της φίλοι, η Ρουθ και ο Τόμι, μην έχοντας κανέναν γονέα να διψάει για τα νέα της ημέρας τους, θα κάνουν ο ένας τον άλλο αυτόπτη μάρτυρα του φρικιαστικού τους πεπρωμένου και, όπως κάθε περίπτωση ανθρώπινης ομάδας, θα φτιάξουν μια μικρή θρησκεία, ένα δηλαδή συλλογικό ψέμα, στο οποίο θα επιλέξουν να πιστέψουν ώστε να επιζήσουν, όσο τους παίρνει, και να παρηγορηθούν προσωρινά.

ΜΗΝ Μ ΑΦΗΣΕΙΣ ΠΟΤΕ

ΚΑΖΟΥΟ ΙΣΙΓΚΟΥΡΟ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΡΓΥΡΩ ΜΑΝΤΟΓΛΟΥ

ISBN 978 618 01 2620 4

Ο βραβευμένος με Νόμπελ συγγραφέας Καζούο Ισιγκούρο